

løshedsunderstøttelsen op over den for Faget gældende normale Indtægt for dem, der ikke er arbejdsløse indenfor samme Kasse.

Som fortsat Hjælp efter Understøttelsens Ophør ydes der vedkommende Medlem et Beløb af samme Størrelse som den hidtil ydede Understøttelse med Dyrtdis-tillæg.

I de Tilfælde, hvor den gennem Arbejdsløshedskassen modtagne Understøttelse maa anses for utilstrækkelig, kan der af vedkommende Kommunes Hjælpekasse — foruden de almindelige Foranstaltninger i Henhold til Dyrtdislovens §§ 1. og 2. — ydes en yderligere Understøttelse i Henhold til den kommunale Dyrtdislovs Regler.

Af de gennem Loven opstaaede Udgifter, som ikke bæres af Arbejdsløshedskasserne, bærer Staten helt en mindre Del. Den større Part udredes forskudsvis af Statskassen, men en Trediedel deraf paalignes de understøttede Medlemmers Opholdskommuner i Forhold til den i hver enkelt Kommune udbetalte Understøttelse. Denne Bestemmelse udelukker dog ikke, at en Kommune, som, t. Eks. paa Grund af en forholdsvis talrig Arbejderbefolkning, befinder sig under et saa haardt økonomisk Tryk, at den vanskeligt eller slet ikke er i Stand til at yde sin Trediedel, kan fritages derfor. — Ligeledes kan den Kommune, som i Tiden 1. Januar—31. Oktober 1917 har haft betydelig Arbejdsløshed, og som har anvendt saa store Beløb i Henhold til § 1 i Dyrtdisloven af 28. December 1916, at den vanskeligt eller slet ikke kan bære sin Trediedel af disse Udgifter, erholde denne Trediedel godtgjort af Statskassen.

Lovens Varighed er begrænset til den 31. Marts 1918.

Udvalget har modtaget en Henvendelse fra „Opvarter- og Tjenerforeningen af 1866“ i København med Anmodning om at foranledige, at Lovforslaget ogsaa kom til at omfatte Foreningens Arbejdsløshedskasse, der ikke er statsanerkendt. Dette har ikke kunnet lade sig gøre allerede af den Grund, at baade Lovforslaget og den Lov, hvortil dette støtter sig, udelukkende

angaar de Kasser, der har indordnet sig under Statens Kontrol. I øvrigt aabner Lovforslagets §§ 1—5 en let Adgang for saadanne Kasser til paa en lempelig Maade at blive delagtige i de Understøttelser, Forslagger byder.

Foruden en indgaaende Drøftelse af Lovforslagets Paragraffer og de dertil knyttede Ændringer har man i Udvalget beskæftiget sig med Udfindelsen af andre Veje og Midler til at imødegaa den truende Krise, der allerede er stærkt synlig.

Man har saaledes bl. a. beskæftiget sig med Spørgsmaal om en Maade, hvorpaa der kunde ydes særlig Hjælp — derunder Huslejhjælp — til Arbejdere, der er Familieforsørgere, og som faar anvist et udenbys Arbejde og derfor maa skaffe sig Kost og Logis udenfor den Kommune, hvor deres Familier har Ophold. Der har derom været fremsat alternative Forslag, hvoraf et vilde lade denne Understøttelse udgaa fra Arbejdsløshedskasserne, og et andet var baseret paa Hjælpekasserne. Indenrigsministeren og Udvalgets Medlemmer har været enige om, at Hjælp i saadanne Tilfælde kunde være betimelig, hvor der er særlige Forhold til Stede, men man har, under Hensyn til andre Følger, som kunde opstaa deraf, næret Frygt for at lovfæste Tanken, og da navnlig i en Lov som den nærværende. Indenrigsministeren har udtalt, at der, navnlig ved Skovhugst, vil kunne træffes en tilfredsstillende Ordning i hvert enkelt Tilfælde, og at der ogsaa ved andre Arbejder, hvor Spørgsmaalet maatte opstaa, vil kunne findes farbare Veje; men Ministeren vil nu, efter den givne Anledning, tage Sagen op til Drøftelse med Myndighederne paa Arbejdsanvisnings- og Arbejdsløshedskasseområdet for at søge tilvejebragt en mere almindelig Ordning af dette Spørgsmaal.

Udvalget har ogsaa drøftet et Forslag om en helt ny Understøttelsesmaade, nemlig efter Takster, stigende med Arbejdsløshedens Varighed, fra 75 Øre til 1 Kr. 25 Øre for Familieforsørgere og fra